

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil (prenovitev)

(COM(2008) 815 konč. – 2008/0244 (COD))

(2009/C 317/21)

Poročevalka: **ga. LE NOUAIL-MARLIÈRE**

Svet Evropske unije je 1. aprila 2009 sklenil, da v skladu s členom 262 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosi za mnenje o naslednjem dokumentu:

Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil (prenovitev)

COM(2008) 815 konč. – 2008/0244 (COD).

Strokovna skupina za zaposlovanje, socialne zadeve in državljanstvo, zadolžena za pripravo dela Odbora na tem področju, je mnenje sprejela 25. junija 2009. Poročevalka je bila ga. LE NOUAIL MARLIÈRE.

Evropski ekonomsko-socialni odbor je mnenje sprejel na 455. plenarnem zasedanju 15. in 16. julija 2009 (seja z dne 16. julija) s 154 glasovi za, 2 glasovoma proti in 4 vzdržanimi glasovi.

1. Sklepi

1.1 Odbor izraža zaskrbljenost, da pretirano omejevalen ali prosilcem nenaklonjen zakonodajni okvir pomeni posredno podporo najbolj avtoritarnim in najmanj demokratičnim sistemom, zato podpira prenovitev in izboljšanje direktive o pogojih za sprejem, hkrati pa znova poudarja nekatera priporočila iz svojih prejšnjih mnenj ter zlasti ugotovitve o Zeleni knjigi o skupnem prihodnjem evropskem azilnem sistemu ⁽¹⁾ in o akcijskem načrtu za prihodnji skupni azilni sistem ⁽²⁾.

Predlog prenovitve direktive bi moral na področju sprejema prosilcev za azil spodbujati uporabo skupnih in ne minimalnih standardov in vsebovati zaščitne klavzule, ki jih uporabljajo države članice, ki v največji možni meri spoštujejo temeljne pravice prosilcev za mednarodno zaščito, status beguncev ali subsidiarno zaščito, zlasti v zvezi z:

- zagotavljanjem vstopa na ozemlje,
- svobodno izbiro kraja, kjer se predloži prošnja za azil in zaščito,
- tem, da se najprej preuči možnost konvencijskega statusa in šele nato subsidiarne zaščite, vendar le, če niso izpolnjeni zahtevani pogoji za prvi konvencijski status,

⁽¹⁾ Glej mnenje EESO z dne 12.3.2008 o zeleni knjigi o prihodnjem skupnem evropskem azilnem sistemu; poročevalka: ga. LE NOUAIL MARLIÈRE (UL C 204, 9.8.2008).

⁽²⁾ Glej mnenje EESO z dne 25.2.2009 o sporočilu Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij: Načrt politike azila – celostni pristop k zaščiti v EU; poročevalec: g. PARIZA CASTAÑOS, soporočevalka: ga. BONTEA (UL C 218, 11.9.2009)

- načelom nevračanja, če je življenje prosilca v državi njegovega stalnega prebivališča ali v zadnji tranzitni državi ogroženo,

- zadržanjem izvršitve ukrepov izгона, dokler o tem ne odloči pristojno sodišče, da bi v celoti uveljavili pravico do pritožbe v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (glej točko 4.8.1),

- posebno zaščito za mladoletnike ali domnevne mladoletnike,

- spoštovanjem individualnih pravic posameznikov in zlasti pravic žensk, da vložijo prošnjo za zaščito.

1.2 Odbor izraža željo, da se v zvezi z mladoletniki sistematično opredeli, da je treba „največjo korist otroka“ razumeti **v smislu člena 3(1) Mednarodne konvencije o otrokovih pravicah (člen 22(1) prenovljene direktive)**.

1.3 Zadržanje in pridržanje se lahko uporabita samo kot zadnja možnost, ko so že izčrpane vse druge možnosti in vedno na podlagi odločitve pristojnega sodišča, ob spoštovanju pravice do obrambe in v skladu s Konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

1.4 Pristojne nevladne organizacije, ki delujejo na področju človekovih pravic, bi morale vedno imeti možnost stikov s prosilci za zaščito, prosilci pa bi morali vedno imeti možnost uporabe pravne in humanitarne pomoči ne glede na to, ali to pomoč zagotavljajo države ali nevladne organizacije.

1.5 Odbor države članice spodbuja, naj pospešijo pogajanja, da bo prenovljena direktiva sprejeta v okviru postopka soodločanja z Evropskim parlamentom in bo Evropska unija lahko izboljšala svoje zmogljivosti za ustrezno obravnavo prošenj za zaščito prosilcev in prosilk za azil.

1.6 Odbor podpira ustanovitev urada za podporo državam članicam na področju azila in mednarodne zaščite, če bo omogočal hitrejšo porazdelitev obveznosti sprejema in zaščite med državami članicami EU, preglednost na področju sprejema prosilcev za azil in mednarodno zaščito, ovrednotenje izkušenj združenj in organizacij, dejavnih na področju pomoči prosilcem za azil ali mednarodno zaščito, ter boljše preučitev posameznih prošenj.

2. Uvod in povzetek predloga Komisije

2.1 Skupni evropski azilni sistem se je oblikoval v dveh ločenih fazah. Prvo fazo je začel **Evropski svet v Tampereju** (1999) po sprejetju Amsterdamske pogodbe, ki je politikam priseljevanja in azila dala evropsko razsežnost. Prva faza je bila zaključena leta 2005.

2.2 V **prvi fazi** je bil dosežen napredek pri pripravi številnih direktiv o azilu, izboljšala se je raven sodelovanja med državami članicami, na področju azila pa je vse bolj pomembna postala zunanja razsežnost.

2.3 **Druga faza** oblikovanja skupnega evropskega azilnega sistema se je začela s **haaškim programom** (sprejetim leta 2004), ki je leto 2010 določil kot skrajni rok za doseganje glavnih ciljev, in sicer s sprejetjem instrumentov in ukrepov za večjo usklajenost in izboljšanje standardov varstva v okviru evropskega azilnega sistema.

2.4 Komisija je leta 2007 v okviru priprave za sprejetje novih pobud pripravila **zeleno knjigo** ⁽³⁾, da bi spodbudila razpravo med različnimi institucijami, državami članicami in civilno družbo ⁽⁴⁾, na podlagi katere je potem sprejela načrt politike azila. S tem je bil določen časovni načrt za prihodnja leta ob navedbi ukrepov, ki jih Komisija namerava sprejeti pred izvedbo druge faze evropskega azilnega sistema.

2.5 V direktivi, za katero Komisija zdaj predlaga prenovitev in ki jo je Svet sprejel 27. januarja 2003, EESO pa je o njej pripravil mnenje ⁽⁵⁾, so ti vidiki upoštevani.

2.6 Glavni cilj tega predloga je zagotoviti višje standarde obravnave prosilcev za azil v zvezi s pogoji za sprejem, da bi jim v skladu z mednarodnim pravom omogočili dostojen življenjski standard. Prav tako je potrebno nadaljnje usklajevanje nacionalnih predpisov o pogojih za sprejem za omejitev pojava sekundarnega gibanja prosilcev za azil v državah članicah, saj so taka gibanja posledica razlik v nacionalnih politikah sprejema.

2.7 Predlog razširja področje uporabe direktive z vključitvijo subsidiarne zaščite prosilcev in je predviden za uporabo za vse vrste azilnih postopkov in za vsa geografska območja ter ustanove, ki sprejemajo prosilce za azil.

Namen predloga je tudi olajšati dostop do trga dela. Zagotavlja predvsem, da bodo prosilci za azil na trg dela lahko vstopili najpozneje v šestih mesecih po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, ter določa, da se vstopa prosilcev za azil na trg dela ne sme neupravičeno omejevati z uvajanjem nacionalnih pogojev.

2.8 Da bi z dostopom do materialnih pogojev za sprejem zagotovili „življenjski standard, ki je primeren za zdravje prosilca za azil in ki lahko zagotovi njegovo/njeno eksistenco“, predlog države članice zavezuje, da pri dodeljevanju finančne podpore prosilcem za azil upoštevajo raven socialne pomoči, ki jo prejema njihovi državljani.

2.9 Predlog pridržanje dovoljuje samo v izjemnih primerih, predvidenih v direktivi.

2.10 Predlog prav tako zagotavlja, da se priprti prosilci za azil ob spoštovanju njihovih temeljnih pravic ter v skladu z mednarodnim pravom in nacionalno zakonodajo obravnavajo na human in dostojanstven način.

2.11 Predlog omogoča uvedbo nacionalnih ukrepov za takojšnjo opredelitev posebnih potreb.

Poleg tega vsebuje tudi več zaščitnih ukrepov glede oblikovanja pogojev za sprejem, ki bodo zadovoljili posebne potrebe prosilcev za azil.

2.12 V zvezi z izvajanjem in izboljšanjem nacionalnih sistemov predlog vsebuje ukrepe za zagotovitev nadaljnjega spremljanja in okrepitev vloge Komisije kot varuha zakonodaje EU.

⁽³⁾ COM (2007) 301 konč., predloženo 6. junija 2007.

⁽⁴⁾ EESO je v zvezi s tem 12.3.2008 pripravil mnenje o zeleni knjigi o prihodnjem skupnem evropskem azilnem sistemu; poročevalka: ga. LE NOUAIL MARLIÈRE (UL C 204, 9.8.2008).

⁽⁵⁾ Glej mnenje EESO z dne 28.11.2001 o predlogu direktive Sveta o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil v državah članicah; poročevalec: g. MENGOZZI, soporočevalec: g. PARIZA CASTAÑOS (UL C 48, 21.2.2002).

3. Splošne ugotovitve

3.1 Odbor podpira napredek, ki ga prinašajo predlogi Komisije v zvezi s pogoji za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito, in pripravljenost, da se uskladijo nacionalni predpisi, področje uporabe pa razširi na subsidiarno zaščito. Vendar pa opozarja, da je treba vsakega prosilca obravnavati posamično, tudi v fazi določitve države članice, odgovorne za natančno preučitev prošnje in odobritev subsidiarne zaščite, vendar samo, če niso izpolnjeni zahtevani pogoji za prvi konvencijski status (status begunca).

3.2 Odbor podpira cilj zagotavljanja dostojnega življenjskega standarda prosilcev za zaščito ter njihovega lažjega vključevanja in naselitve v državi gostiteljici (6), in sicer z možnostjo dostopa do trga dela najpozneje v šestih mesecih, ki ga ne smejo neupravičeno omejevati nacionalni pogoji na trgu dela (člen 15(2) prenovljene direktive). Pri tem je treba v celoti spoštovati temeljne pravice prosilcev za azil ali mednarodno zaščito, kot izhajajo iz evropskega pozitivnega prava, tj. Splošne deklaracije človekovih pravic – člen 23(1) (7), Mednarodnega pakta o ekonomskih, socialnih in kulturnih pravicah (členi 2, 9, 10, 11 in 12), Konvencije MOD št. 118 o enakem obravnavanju domačinov in tujcev na področju socialne varnosti, Evropske socialne listine, Listine o temeljnih pravicah ter Ženevske konvencije o zaščiti beguncev (8). Strinja se tudi z ravno dodeljene socialne pomoči in različnimi pogoji za nastanitev glede na posebne potrebe posameznikov, širše pojmovanje družinskih vezi prosilcev ter potrebo po ustreznem upoštevanju teh vezi pri preučitvi prošnje.

3.3 Kar zadeva splošna načela in mednarodne smernice, na katerih temeljijo priznavanje in varstvo temeljnih pravic oseb v stiski ter pridržanje prosilcev za mednarodno zaščito, se v skladu z Ženevsko konvencijo, zlasti pa členom 26 konvencije o svobodi gibanja in členom 31 o nezakonitih priseljencih v državi gostiteljici (9), ter glede na uvodno izjavo 16 obrazložitvenega memoranduma Komisije posameznikov ne sme pridržati zgolj na podlagi njihove prošnje za zaščito. Pridržanje se sme predvideti samo v ustrezno utemeljenih nujnih primerih in ne sme postati sprejemljiva praksa, razen ko prosilec za azil prošnjo predloži z namenom goljufije ali zavlčevanja.

(6) Glej mnenje EESO z dne 28.11.2001 o predlogu direktive Sveta o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil v državah članicah; poročevalec: g. MENGOZZI, soporočevalec: g. PARIZA CASTAÑOS (UL C 48, 21.2.2002).

(7) „Vsakdo ima pravico do dela in proste izbire zaposlitve, do pravičnih in zadovoljivih delovnih pogojev in do varstva pred nezaposlenostjo.“

(8) 1951.

(9) Ženevska konvencija (člen 31): Države pogodbenice ne smejo naložiti kazni beguncem zaradi njihovega nezakonitega vstopa ali prisotnosti, ki prihajajo neposredno iz območja, kjer je bilo ogroženo njihovo življenje ali svoboda v smislu člena 1, ki vstopijo ali so prisotni na njihovem območju brez pooblastila, pod pogojem, da se brez oklevanja javijo pristojnim organom in izkažejo vzrok njihovega nezakonitega vstopa ali prisotnosti.

3.4 Odbor se strinja s predlaganimi ukrepi v direktivi glede upoštevanja posebnih potreb mladoletnikov. Dodaja pa, da bi bilo treba zaradi natančnosti poleg člena 37 (10) Konvencije Združenih narodov o pravicah otrok iz leta 1989 sistematično navesti tudi člen 3(1) (11), torej ne bi smeli navajati zgolj izraza „največja korist otroka“, ki ga je mogoče razlagati različno.

3.5 Na koncu Odbor pozornost posveča sistematski uvedbi možnosti, da se prosilci za azil ali begunci pritožijo na sodne ali upravne odločbe, ki jih zadevajo. Meni pa, da morajo pritožbe vedno imeti odložilni učinek, da bodo popolnoma učinkovite.

4. Posebne ugotovitve

4.1 Informiranje (poglavje II – člen 5)

4.1.1 Odbor priporoča, da se doda naslednje besedilo: „države članice obvestijo člane družine prosilca za azil o možnosti predložitve individualne prošnje“.

4.2 Pridržanje in pogoji pridržanja (poglavje II – členi 8–11)

4.2.1 Odbor meni, da mora splošno pravilo obravnave prosilcev za zaščito temeljiti na členu 7 predloga direktive, ki navaja, da je treba prednost dati načelu svobode gibanja oseb in namesto pridržanja predvideti druge možnosti.

4.2.1.1 Tako naj bi se prosilci za azil pridržali (**člen 8**) samo v izjemnih primerih, in sicer:

— če je bil pred predložitvijo prošnje za azil prosilcu izdan ukrep izгона,

— če se odločitev o prošnji za azil sprejme v okviru postopka odločanja o pravici prosilca do vstopa na ozemlje, **ko je ta nameščen v prostorih za pridržanje ali čakanje.**

(10) Člen 37 se nanaša zlasti na pridržanje.

(11) Mednarodna konvencija o otrokovih pravicah, člen 3(1): Pri vseh ukrepih, ki se nanašajo na otroke in jih izvajajo javni ali zasebni socialnovarstveni zavodi, sodišča, upravni ali zakonodajni organi, se upoštevajo predvsem koristi otroka.

4.2.1.2 Po mnenju Odbora se razen v teh dveh primerih prosilec za azil ne sme pridržati, odločitve o pridržanju pa v nobenem primeru ni mogoče utemeljiti s tem, da je treba „določiti, preveriti ali potrditi njegovo identiteto ali nacionalnost“, še manj pa s tem, da je treba „določiti elemente, na katerih temelji njegova prošnja za azil, ki bi se drugače lahko izgubili“.

4.2.1.3 EESO predlaga, da se besedilo novega člena 9(5) spremeni tako: „Pridržanje v razumnih časovnih presledkih preučijo sodni organi **po uradni dolžnosti in na zahtevo zadevnega prosilca za azil, kadar pride do spremembe okoliščin ali se pojavijo nove informacije, ki vplivajo na razlog za pridržanje.**“

4.2.2 Po mnenju EESO je treba v primeru pridržanja zagotoviti humano obravnavo ob spoštovanju dostojanstva oseb. Glede pogojev pridržanja (**člen 10**) v posebnih ustanovah za pridržanje in ne zaporih bi bilo prav, da se pridržane prosilce za azil loči od drugih državljanov tretjih držav, ki niso vložili prošnje za azil, samo na podlagi **pisne odobritve** zainteresirane strani (**člen 10(1)**).

4.2.3 Ob upoštevanju različnih načinov pridržanja v državah članicah Evropske unije pa je treba pojasniti, da imajo UNHCR (Urad visokega komisarja ZN za begunce) in druge organizacije možnost obiskovanja prosilcev na **vseh območjih** pridržanja in komuniciranja z njimi (**člen 10(2)**). Enako terminologijo je treba uporabiti tudi v členu **10(3)**.

4.2.3.1 Odbor tako ponavlja priporočila, ki jih je dal glede predloga prenovitve druge dublinske uredbe o merilih in mehanizmih za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva ⁽¹²⁾, in predlaga, da se informacije iz člena 10(3) prosilcu za mednarodno zaščito posredujejo „v njegovem jeziku ali jeziku, za katerega potrdi, da ga razume“, po potrebi s pomočjo sodnega tolmača ali sodnega prevoda.

4.2.4 Da bi poenotili besedilo, je treba izraz „prosilci za azil“ (**člen 11(4)**) nadomestiti z izrazom „**prosilci za mednarodno zaščito**“.

4.2.5 EESO pozdravlja prepoved pridržanja mladoletnikov brez spremstva (člen 11(1) prenovljene direktive) in podpira predlog, po katerem se osebe s posebnimi potrebami načeloma ne pridržijo (člen 11(5) prenovljene direktive).

4.3 Šolanje, zaposlovanje in poklicno usposabljanje mladoletnikov (poglavje II – členi 14–16)

4.3.1 Cilj predloga direktive je olajšati in pospešiti vključevanje prosilcev za azil v družbo države gostiteljice. K temu prispevajo šolanje, zaposlovanje in poklicno usposabljanje mladoletnikov.

4.3.1.1 Glede na to Odbor meni, da bi bilo treba mladoletnike vključiti v izobraževalni sistem čim prej, obdobje „treh mesecev“ pa se zdi nepotrebno dolgo in ga je treba skrajšati na **dva meseca (člen 14(2))**.

4.3.2 Odbor podpira pobudo Komisije, da prosilec za azil omogoči vstop na trg dela najpozneje v šestih mesecih, in meni, da je treba člen 15(1) podrobneje pojasniti z naslednjo navedbo: „Države članice zagotovijo, da se prosilec zagotovi **dejanski dostop do trga dela**“, kar pomeni dostop do socialnih storitev za podporo iskalcem zaposlitve.

4.3.2.1 Odbor priznava, da lahko ureditev sprejema koristi tako državi kot prosilcu za azil, saj se prosilcu za azil omogoči, da pridobi določeno raven samozaupanja.

4.3.3 Odbor opozarja na svoje mnenje ⁽¹³⁾ o prvi direktivi o pogojih za sprejem in poudarja potrebo, da „se državljanom tretjih držav v oskrbi države gostiteljice nudi čim več možnosti za izobraževanje, in sicer iz dveh razlogov: izobraževanje teh oseb bo pozitivno vplivalo na razvoj njihove države porekla v primeru, da se tja vrnejo, (...). v primeru, da te osebe ostanejo v državi članici, pa bo zaradi pridobljene izobrazbe njihov dostop do trga dela lažji“. Tako meni, da je treba razlago glede držav članic v členu 16 prilagoditi in sprejeti neposrednejše in popolnejše besedilo, in sicer: „države članice **odobrijo in organizirajo** poklicno usposabljanje prosilcev za azil, tudi če slednji nimajo dostopa do trga dela“.

4.4 Splošna pravila o materialnih pogojih za sprejem in zdravstvenem varstvu (člen 17)

4.4.1 Odbor priporoča, da se natančneje pojasni, da se pravila uporabljajo tudi med pritožbenim postopkom.

⁽¹²⁾ Glej stran 115 tega Uradnega lista.

⁽¹³⁾ Glej mnenje EESO z dne 28.11.2001 o predlogu direktive Sveta o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil v državah članicah; poročevalec: g. MENGOZZI, soporočevalec: g. PARIZA CASTAÑOS (UL C 48, 21.2.2002) – Direktiva 2003/9/ES.

4.4.2 EESO podpira člen 17(5) prenovljene direktive, ki naj bi zvišal raven materialnih pogojev za sprejem v državah članicah, kjer je trenutno ta raven nezadovoljiva.

4.5 Omejitve ali ukinitve materialnih pogojev za sprejem (poglavje III – člen 20)

4.5.1 Odbor izraža zaskrbljenost glede uporabe tega ukrepa v primerih, ko so prosilci za azil „že vložili prošnjo v isti državi članici“. Na podlagi izkušenj vemo, da se po prvi prošnji lahko predloži prošnja za ponovno preučitev primera ob predložitvi dodatnih informacij o položaju prosilca ali dodatnih dokazil. Zato ne bi bilo prav, da se prosilci izključijo iz sistema materialnih pogojev za sprejem. Odbor tako predlaga, da se **ta navedba črta (člen 20(1)(c))**.

Poleg tega se zdi tak ukrep v nasprotju z usmeritvijo predloga prenovitve uredbe o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito⁽¹⁴⁾, in predvidenih določb.

4.5.2 EESO pozdravlja predloge za zmanjšanje možnosti umika pogojev za sprejem – člen 20(2) prenovljene direktive – in predlog za razširitev področja uporabe določbe, ki zagotavlja, da se vsem prosilcem za azil omogočijo minimalni materialni pogoji za sprejem – člen 20(4) prenovljene direktive.

4.6 Določbe glede oseb s posebnimi potrebami (poglavje IV – členi 21–24)

Odbor želi, da se v zvezi z mladoletniki sistematično opredeli, da je treba „največjo korist otroka“ razumeti v **smislu člena 3(1) Mednarodne konvencije o otrokovih pravicah (člen 22(1) prenovljene direktive)**.

V Bruslju, 16. julija 2009

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Mario SEPI

4.7 Žrtve mučenja in nasilja (člen 24)

4.7.1 Odbor predlaga, da se žrtvam mučenja in nasilja ter osebam z zdravstvenimi in psihološkimi težavami omogoči ustrezna bolnišnična oskrba.

4.7.2 Po potrebi se takim osebam omogoči tudi dostop do posebnih ustanov. Splošni in specializirani zdravstveni delavci morajo imeti dostop do sprejemnih centrov in prostorov za pridržanje, prosilcem za mednarodno zaščito pa naj bi zdravstveni delavci, usposobljeni v okviru zdravstvenega sistema države gostiteljice, zagotovili diagnostične preiskave in posebno oskrbo.

4.7.3 Čeprav EK ni predlagala sprememb člena 13, ki državam članicam omogoča, da zaradi javnega zdravja lahko zahtevajo zdravniške preglede prosilcev, pa Odbor želi opozoriti, da se z obveznim testiranjem za virus HIV kršijo številne človekove pravice, zlasti pravica do zasebnosti⁽¹⁵⁾. Testiranje ne bi smelo biti predpogoj za dovoljenje vstopa na ozemlje ali uporabe azilnega postopka prosilcev za mednarodno zaščito. Splošneje bi morali hkrati z zdravniškimi pregledi zagotoviti ustrezne informacije v jeziku, ki ga prosilec razume (glej 4.2.3.1), pridobiti prosilčevo soglasje za pregled ter prosilcu omogočiti svetovanje, zaupnost, ustrezno zdravniško spremljanje in zdravljenje.

4.8 Pritožbe (poglavje V – člen 25)

4.8.1 Odbor podpira dejstvo, da morajo države članice prosilcem zagotoviti pravno pomoč – člen 25(2), hkrati pa je po njegovem mnenju treba pojasniti, da obstaja možnost, da bo **pritožba brezpredmetna**, če ne bo imela odločilnega učinka – **člen 25(1)**⁽¹⁶⁾.

⁽¹⁴⁾ COM(2008) 820 konč., ki ga obravnava mnenje EESO z dne 16.7.2009 o predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (prenovitev); poročevalka: ga. LE NOUAIL MARLIÈRE (CESE 443/2009 – SOC/333; nahaja se v isti publikaciji).

⁽¹⁵⁾ Kot je med drugim opredeljeno v členu 8 EHCR.

⁽¹⁶⁾ Primer Gebremedhin v. Francija; sodba ESČP z dne 26. aprila 2007: Konvencija Sveta Evrope o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, 1950, člena 3 in 13, trajen značaj poškodb, ki se lahko povzročijo v primeru mučenja ali slabega ravnanja, uporaba pravnih sredstev z odločilnim učinkom. Odstavka 66 in 67, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=816069&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>.